

DOMINIQUE DIERTENS

DE
BRAND
EEN WAARGEBEURD FAMILIEDRAMA

INHOUD

Verantwoording	7
Vooraf	9
1. Telefoon	11
2. Noah	13
3. De aanloop	21
4. Yorick	29
5. Een gewone dag...	35
6. 'Welterusten...'	38
7. 'Brand!'	46
8. 'Omal!'	56
9. Wonden...	70
10. Elise	76
11. Het ridderpak	86
12. Vragen...	101
13. Utrecht	109
14. De verbijstering	118
15. Gissen	127
16. Pijn	135
17. Keiharde feiten	148
18. Ontzetting...	166
19. De zitting	171
20. Verder...	192
21. 2019	196
22. Echt...	210
Epiloog	219

VERANTWOORDING

De vreselijke brand in de Almeerse Paulus Potterstraat in 2015 en de gevolgen ervan werden tussen 7 september 2022 en 30 november 2024 door auteur Ton Theunis opgetekend uit de mond van Dominique Diertens, ‘de moeder die niet thuis was...’

Het boek beoogt geen volledige en nauwkeurige weergave van alle gebeurtenissen te zijn, maar de persoonlijke beleving van Dominique, haar kinderen en haar directe omgeving.

Voor de totstandkoming van dit boek is gebruik gemaakt van politie- en justitiële stukken, van publicaties in de media, van onderzoeksrapporten, technische verslagleggingen, opgetekende verklaringen en gesprekken met betrokkenen. Uit die combinatie van ingrediënten zijn de overige gebeurtenissen gereconstrueerd en in dit boek weergegeven.

Onze dank gaat uit naar alle mensen die voor de totstandkoming bereidwillig en open hun verhaal wilden doen om het boek zo compleet mogelijk te maken. Daarbij hebben we veel mensen gesproken die een rol speelden voor, tijdens en in de tien jaar na de brand. We pretenderen zeker niet dat we iedereen gesproken hebben; we hebben er ook bewust voor gekozen om sommige mensen juist niet te spreken, soms uit piëteit, om pijnlijke confrontaties te vermijden maar ook doordat informatie op andere wijze beschikbaar was.

Omwille van privacy en andere voor de hand liggende redenen zijn vrijwel alle namen, behalve die van Dominique, Yorick, Elise en Noah, in dit boek veranderd.

Tien jaar na dato leeft de afschuwelijke gebeurtenis nog altijd bij veel mensen die slachtoffer werden, erbij betrokken raakten zonder daarvoor gekozen te hebben. Dit boek is niet bedoeld om hun wonden weer open te rijten. Het werd geschreven voor twee kinderen...

1. TELEFOON

Het échte verhaal begon toen mijn telefoon ging. Het was 7 januari 2015, rond kwart voor twee, midden in de nacht. Het was opmerkelijk dat ik het hoorde, want mijn telefoon staat altijd op de trilstand. Deze nacht was dat niet zo en tot de dag van vandaag weet ik niet zeker waarom. Ik weet nog wel dat ik de avond ervoor, op dinsdag de zesde, een nieuwjaarsreceptie had.

Het feestje begon om vijf uur, maar na wat hapjes en een glas wijn was ik blij naar huis gereden. Yorick was daar. En hoewel onze verhouding eigenlijk nog heel pril was, wist ik dat het leven beter ging worden met hem.

Toen ik mijn sleutel in het slot draaide, rook ik het al. Hij had eten meegebracht. Maar ik herinner me niet meer wat. Het is vreemd dat sommige dingen zo zijn blijven kleven in mijn geheugen en andere niet. We moeten in elk geval hebben gegeten en uiteindelijk zijn gaan slapen.

En toen ging dus mijn telefoon. Ik had even moeite om het ding te vinden maar toen ik op het scherm keek, was het een onbekend nummer. Normaal zou ik het hebben weggedrukt, denk ik nu. Maar toen nam ik op. Ik heb geen idee waarom. Misschien toch omdat ik ooit een nachtelijk telefoontje van mijn moeder miste dat mijn opa was overleden?

Het is al zo lang geleden dat het gebeurde en terwijl ik dit hele verhaal voor de zoveelste keer, maar nu zo secuur mogelijk, probeer te vertellen en dus te beleven, kom ik erachter dat sommige dingen weg zijn uit mijn herinnering en andere er eigenlijk niet toe doen. Maar ik wil alles zo nauwkeurig mogelijk op een rijtje zetten.

Ik nam op. Een vrouwenstem zei: ‘U moet rustig blij-

ven. Er is een brand geweest in het huis van uw schoonouders. Uw kinderen zijn gewond en u moet nu naar het ziekenhuis toe komen.'

Dat was het moment dat voor mij de nachtmerrie begon. Toen de ramp zich al had voltrokken. En ik was er niet bij.

2. NOAH

Ze was ambulancemedewerkster, zei ze, en toen: ‘U moet rustig blijven...’

Mijn verdwaasde hoofd was nog bezig om echt wakker te worden. Ik hoorde hoe Yorick naast me overeind kwam. Het bloed steeg naar mijn hoofd terwijl ze verder sprak: ‘Er is een brand geweest in het huis van uw schoonouders. Uw kinderen zijn gewond en u moet nu naar het ziekenhuis komen.’

Ik weet niet meer wat er precies in me omging op dat moment. Je houdt geen rekening met zo’n bericht. Maar wat me bijstaat, is dat de verwarring, de redeloze paniek het niet won. Dat ik niet aarzelde.

Ik zei alleen: ‘Ik kom eraan.’ Ik draaide me om naar Yorick.

‘Er is brand geweest. Ik moet nu naar het ziekenhuis. Ga je mee?’

Het klinkt allemaal zo doortastend, maar die eerste momenten, het begin van die vreselijke nachtmerrie, zijn een samenraapsel van herinneringen, indrukken en aannames.

Er staat me ook bij dat Yorick het had over hete thee die misschien over Noah heen was gevallen, maar Yorick denkt dat ik degene was die dat zei. We weten het niet meer precies. Zoals ik ook niet meer weet of de ambulancemedewerkster nou Noahs naam had genoemd in dat telefoontje. Frustrerend, die verwarring, want ik wil alle feiten zo graag exact op een rijtje krijgen, maar dat eerste moment ben ik kwijt. Compleet door elkaar gehusseld.

Ik sprong uit bed, trok een spijkerbroek en een trui uit de kast en kleedde me aan. Ik propte mijn telefoon in

mijn achterzak en stapte de badkamer in. Ik deed alle rituele handelingen. Ik had mijn tanden al gepoetst en stond mijn mascara op te doen toen ik pas doorkreeg waar ik mee bezig was.

‘Ik moet naar het ziekenhuis,’ mompelde ik tegen mijn spiegelbeeld. Ik schoot in mijn schoenen. De auto uit de parkeergarage halen duurde me te lang. De weg van de Zadelmakerstraat naar het Flevoziekenhuis was helemaal niet lang en het merendeel ervan werd gevormd door een tunnel onder het stadshart door.

We liepen zwijgend naast elkaar. Ik probeerde zo hard te lopen als ik kon, maar halverwege de tunnel moest ik opgeven. Ik hijgde, hyperventileerde. Kon even niet meer.

‘We moeten echt iets aan onze conditie doen,’ zei ik tegen Yorick.

Maar hij hijgde niet, gelukkig bleef hij bij me lopen. Intussen hoorde ik de stem van die vrouw weer. Nu drong bewust tot me door dat dit echt heel erg moest zijn, dat ik mensen moest waarschuwen. Ik stond stil, grabbelde mijn telefoon tevoorschijn en toetste het nummer van mijn vader in. Terwijl ik verder liep, hoorde ik zijn toestel overgaan. Het duurde even voor hij opnam.

‘Er is brand geweest,’ zei ik. Het klonk onbevredigend kortaf, maar dat realiseerde ik me pas later. ‘Ik weet het allemaal niet precies. Ik ben onderweg. Naar het ziekenhuis. Willen jullie nu komen?’ Daarna hing ik op.

Het Flevoziekenhuis heeft een spoedpost waarvan de ingang aan de achterzijde is. We moesten nog een heel stuk om het gebouw heen lopen voordat we er waren.

De elektrische schuifdeuren gingen open. Achter een loket van pantserglas zat een portier die ons vragend aankeek.

‘Mijn kinderen zijn hier...’ begon ik, maar hij beduidde me dat ik meteen door kon lopen.

‘U moet naar de spoedeisende hulp!’ riep hij me achterna door een speakertje. ‘Er komt iemand aan.’

We stonden nog maar een paar seconden in de hal, toen aan de linkerkant een klapdeur openzwaaide. Een vrouw in groene operatiekleding bleef in de deuropening staan.

Ik zag dat er tranen in haar ogen sprongen. Achter haar zag ik mensen. Ze liepen niet heen en weer, ze renden. De rillingen liepen over mijn rug bij dat beeld. Wat was er met mijn kinderen gebeurd? Waren ze daar?

Ze vroeg niet eens naar mijn naam, geloof ik. ‘Loopt u maar mee. We moeten in de achterste kamer zijn.’

Ik kende die kamer, die speciaal voor kinderen was. Toen Noah anderhalf jaar was, had hij er gelegen met een verdenking van hersenvliesontsteking. Destijds viel het mee, maar nu? Mijn hart ging als een gek tekeer.

We volgden haar de lange gang door. Mensen in witte en groene kleding ruisten langs me heen. Soms keek iemand me een kort moment aan, de meesten leken ons niet op te merken.

‘U bent de moeder?’

Het was een dokter, dat zag je. Een blauw operatiepak, allemaal pennen in zijn borstzak. Hij was jong en zijn blik was radeloos. Paniek, dat leek het. Ik knikte.

‘Komt u maar.’ Meteen hief hij zijn hand op naar Yorick. ‘Bent u familie?’

‘Nee.’

‘Dan moet u even hier wachten.’

Die woorden maakten me kwaad. ‘Hij hoort bij mij...’ begon ik, maar Yorick duwde me naar voren.

‘Ga nou. Ik wacht wel.’

Ik liep achter de arts aan. Midden in een witte kamer stond in het volle licht een behandeltafel. Daarop lag mijn kleine Noah, mijn mannetje van drie, mijn pukkietje. Het

was druk rondom hem. Er waren zeker zes mensen met hem bezig.

Ik wist dat het Noah was, ik zag het ook. Maar ik hoorde het vooral. Hij had dan wel een zuurstofkapje op, maar zijn huilen ging me door merg en been. Hij was aangesloten aan een infuus. Verstijfd stond ik te kijken.

Zijn linker gezichtshelft was verbrand, net als zijn linkerarm. Daar waren ze mee bezig. Zijn gezicht zwol steeds verder op. Ik kon zijn linkeroog vrijwel niet meer zien.

Ik voelde volledige verbijstering, machteloosheid, schrik. Noah was bij kennis en hilde aanhoudend, terwijl ik daar stond en wist dat ik niets, werkelijk niets voor hem kon doen.

Ik deed de paar stappen naar hem toe, pakte zijn handje vast. Zijn haartjes waren allemaal weggeschroeid, sommige tot van die hele kleine krulletjes. Ik kan de geur van verbrand mensenhaar nog altijd ruiken.

In die minuut van de eerste aanblik, besef je nog steeds niet waar je naar kijkt. Maar opeens werd ik besprongen door de werkelijkheid. ‘Waar is Elise?!’

Yorick stond intussen doelloos in de gang. Er moest personeel langs en hij deed een paar stappen opzij, kwam daardoor in een deuropening terecht.

Op een behandeltafel lag een man. Om hem heen stonden machines opgesteld. Ze piepten en een ademhalingsapparaat pompte luidruchtig. De man kreunde en hijgde onder een kap die over zijn mond was aangebracht.

‘Help!’ riep hij opeens. Yorick schrok van de kreet en hij stapte de ruimte weer uit. Hulpeloos draaide hij zich om. Moest hij iemand roepen? Maar op dat moment kwamen er al verpleegkundigen aan die de kamer binnengingen. Hij draaide zich om en wilde al weglopen, toen hij in een nis een man aan een tafeltje zag zitten.

‘Wat doe jij hier?’ vroeg hij verbaasd.

[Lees verder in het boek]